

Arrest

nr. 256 554 van 16 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 26 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 februari 2021 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 februari 2021 nam de gemachtigde de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 256 553 van 16 juni 2021 verwierp de Raad dit beroep.

Op 16 februari 2021 legde de gemachtigde een inreisverbod van drie jaar op aan verzoeker (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer :

Naam: B. Voornaam: R. Geboortedatum: [...]1979 Geboorteplaats: S. M. Nationaliteit: Servië

ALIAS: B. R. °[...]1979, onderdaan van Bosnië

B. T. °[...]1979

C. I. °[...]1978, onderdaan van Bosnië

M. I. °[...]1979

P. R. °[...]1977, onderdaan van Italië

T. R. °[...]1979, onderdaan van Kroatië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 16.02.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ;

Er bestaat een risico op onderduiken;

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 16.10.2020 in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 23.08.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot doodslag, slagen en verwondingen, valsheid in geschriften, valse naamdracht, aanranding van eerbaarheid, woonstschennis, bedreigingen, diefstal met geweld of bedreigingen, belaging, wapens, onwettig binnenkomen of verblijf in het rijk, vrijheidsberoving, feiten waarvoor hij op 15.01.2019 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een niet definitieve gevangenisstraf van 5 jaar + 1 jaar + 3 maanden.

Vermogensdelicten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffer niet alleen materiële maar ook morele schade toe.

Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten impliceert om die redenen een gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/13

In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 20.10.2020 heeft de betrokkene verklaard minderjarige kinderen te hebben in België.

Betrokkene geeft zelf aan dat er geen problemen zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst, ondanks het feit dat hij minderjarige kinderen heeft in België. Hij heeft deze kinderen nooit officieel erkend, noch heeft hij ooit poging gedaan om zijn verblijf te regulariseren.

Uit voorgaande blijkt dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Het contact tussen betrokkene en zijn minderjarige kinderen is zeer beperkt, mogelijks zelfs onbestaand. Betrokkene krijgt geen bezoek in de gevangenis.

Maar zelfs indien betrokkene en zijn kinderen dat wensen kunnen de contacten ook op een andere manier worden onderhouden middels bezoeken (in een derde land) dan wel middels moderne communicatiemiddelen. Betrokkene draagt bovendien niet bij aan het onderhoud van zijn dochter en echtgenote.

Wat er ook van zij, er dient ook opgemerkt te worden dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op gezins- en privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot doodslag, slagen en verwondingen, valsheid in geschriften, valse naamdracht, aanranding van eerbaarheid, woonstschennis, bedreigingen, diefstal met geweld of bedreigingen, belaging, wapens, onwettig binnenkomen of verblijf in het rijk, vrijheidsberoving, feiten waarvoor hij op 15.01.2019 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een niet definitieve gevangenisstraf van 5 jaar + 1 jaar + 3 maanden.

Uit de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten blijkt dat hij een oneerlijke en bedrieglijke ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem afgeleid kan worden dat betrokkene een reële en actuele bedreiging voor een nieuwe aanslag op de openbare orde vertegenwoordigt.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 3 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Hij verklaarde geen ziektes of andere redenen om niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Uit de vragenlijst kan er ook geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Betrokkene werd reeds 2 keer teruggestuurd naar zijn land van herkomst, op 25.05.2016 en op 23.08.2017. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Op 1 april 2021 werd verzoeker wederom naar Servië gerepatrieerd.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/11, § 1, al. 1 van de Vreemdelingenwet en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“3.2. In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt : [...]

En verantwoordt de periode van het verbod als volgt: [...]

Deze motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen omdat zij steunen op een kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak.

De aanleiding voor veroordeling bij verstek door de Correctionele Rechtbank van Brussel van 15 januari 2019 is de zwaar uit de hand gelopen echtelijke ruzie op kerstavond 2015 met politietussenkomst.

Dit is een ander verhaal dan wordt geïnsinueerd door de zwaarwichtige formules uit de wet herhaald in de tenlastelegging: (...)

Van de niet-definitief opgelegde gevangenisstraf heeft verzoekende partij in het totaal al 12 maanden uitgedaan. Telkens wordt hij naar Servië teruggestuurd vóór de veroordeling (25 mei 2016 en 23 augustus 2017) en daarna (20 oktober 2020).

De eerste verwijdering doofde alle eventuele voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten, terugkeerbeslissingen of terugleidingen uit.

Verzoekende partij is daarop de eerste keer niet vrijwillig naar België teruggekeerd maar werd door Duitsland naar België overgebracht.

Zij kan daarom niet ernstig verweten of tegengeworpen worden de beslissingen die ten aanzien van haar werden genomen, niet te respecteren.

De tweede verwijdering doofde alle eventuele voorgaande bevelen en om het grondgebied te verlaten, terugkeerbeslissingen en terugleidingen uit. Het inreisverbod van drie jaar dat haar per 23 augustus 2017 werd opgelegd verliep op 23 augustus 2020 dat wil zeggen voor haar terugkeer naar België midden oktober 2020.

Zij kan daarom andermaal niet ernstig verweten of tegengeworpen worden de beslissingen die ten aanzien van haar werden genomen, niet te respecteren.

Bovendien, indien verwerende partij verzoekende partij vasthoudt kan verzoekende partij niet vrijwillig vertrekken.

De voorgaande motieven zijn onredelijk.

Verzoekende partij beweert niet dat zij ziek is of dat zij een gezinsleven in België heeft waardoor deze motieven van de bestreden beslissing volkomen irrelevant zijn voor de beoordeling van haar zaak.

Evenzeer zijn de daaruit genomen conclusie dat de bestreden beslissing artikel 3 van het Europees handvest tot de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden niet schendt of dat het onderzoek naar de voorwaarden in de zin van artikel 74/13 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 werd gevoerd totaal irrelevant.

De echtelijke ruzie dat zich intrafamiliaal dat wil zeggen in de privésfeer afspeelt, raakt naar aard de openbare orde of de openbare veiligheid niet hoe omstandig verwerende partij dat ook wil beschrijven. Verzoekende partij aanvaardt het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Brussel van 15 januari 2019 en toont daarmee schuldbesef en berouw. Dit is juist het tegenovergestelde van de houding die een gevaar voor de openbare orde of veiligheid uitmaakt. Het motief is fout en kan de bestreden beslissing niet schragen.

Voorgaande motieven zijn naast de kwestie minstens foutief en kunnen daarom de bestreden beslissing niet schragen.

Rekening houdende met al deze redenen is het kennelijk onredelijk om de bestreden beslissing uit te vaardigen a fortiori om daarbij een verbod voor de termijn van drie jaar op te leggen.

De ingeroepen motieven zijn zoals aangetoond ofwel irrelevant of niet deugend en kunnen de duur van het verbod niet redelijk verantwoorden. De motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

De duur waarvoor de bestreden beslissing geldt is onevenredig.

Artikel 74/11, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 bepaalt:

«De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.»

wat verwerende partij er toe verplicht om een specifieke motivering te geven voor de maximumperiode waarvoor de bestreden beslissing geldt (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898). Wat zij niet doet minstens niet afdoende doet.

De bespreking supra van de identieke en herhaalde motieven dient hier als integraal en mutatis mutandis herhaald te worden beschouwd.

Schending van de motiveringsplicht.

De verstreckende gevolgen van de duur van de bestreden beslissing nopen verwerende partij tot een zorgvuldige afweging (RvV 20 januari 2014, nr. 117.188; RvV van 19 februari 2014, nr. 119.120) terwijl hiervoor is aangetoond dat zij onredelijk streng dat wil zeggen onevenredig en ondeugdelijk oordeelde en daardoor artikel 74/11, § 1, al. 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 schendt.

Doordat de motieven ondeugdelijk zijn terwijl rekening houdende met de verstreckende gevolgen van een inreisverbod voor verzoekende partij had verwerende partij met alle zorgvuldigheid de duur van de bestreden beslissing moeten bepalen wat zij kennelijk niet deed.

Schending van de motiveringsplicht.

Om dezelfde redenen is a fortiori een termijn van drie jaar voor het inreisverbod eveneens kennelijk buiten elke proportie. Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.»

Verzoeker meent dat de motieven de beslissing niet kunnen schragen omdat ze steunen op een verkeerde juridische kwalificatie en/of onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak.

Verzoeker wijst erop dat de aanleiding voor de veroordeling bij verstek door de correctionele rechtbank van Brussel op 15 januari 2019 een zwaar uit de hand gelopen echtelijke ruzie is op kerstavond 2015 met politietussenkomst. Volgens verzoeker is dit een “ander verhaal” dan hetgeen wordt “geïnsinueerd” door de zwaarwichtige formules uit de wet, herhaald in de tenlastelegging. Volgens verzoeker is de gevangenisstraf niet definitief en heeft hij al 12 maanden uitgedaan. Verzoeker zegt telkens naar Servië te zijn teruggestuurd voor de veroordeling op 25 mei 2016 en 23 augustus 2017 en daarna op 20 oktober 2020. Door de verwijdering worden alle voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten, terugkeerbeslissingen of terugleidingen uitgedoofd. Verzoeker wijst erop dat hij de eerste keer niet vrijwillig naar België is teruggekeerd, maar door Duitsland naar België is overgebracht. Daarom stelt verzoeker dat men hem niet kan tegenwerpen dat hij de beslissingen die ten aanzien van hem werden genomen, niet heeft gerespecteerd. Verder stipt verzoeker aan dat het inreisverbod voor drie jaar dat hem werd opgelegd op 23 augustus 2017 is verlopen en dit voor dat hij is teruggekeerd naar België midden oktober 2020. Opnieuw stelt verzoeker dat hem niet kan worden verweten het inreisverbod niet gerespecteerd te hebben. Daarnaast stipt hij aan dat indien hij wordt vastgehouden, hij ook niet vrijwillig kan vertrekken. Verzoeker acht de motieven onredelijk.

Verder vervolgt verzoeker dat hij zich niet steunt op een slechte gezondheid of op een gezinsleven. Hij erkent een goede gezondheid te hebben en geen gezinsleven in België. Volgens verzoeker zijn die motieven “volkomen irrelevant”. Ook het motief dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM niet schendt of dat een onderzoek naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd gevoerd is volgens verzoeker “totaal irrelevant”.

Wat betreft het intrafamiliaal geweld, stipt verzoeker aan dat dit zich in de privésfeer afspeelde, zodat dit naar de aard de openbare orde of openbare veiligheid niet zou raken. Verzoeker vervolgt dat hij het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel van 15 januari 2019 aanvaardt en daarmee schuldbesef en berouw toont. Bijgevolg is hij geen gevaar voor de openbare orde of veiligheid. Het motief is volgens verzoeker fout en kan de bestreden beslissing niet schragen. Verzoeker acht daarom de bestreden beslissing ook kennelijk onredelijk om daarbij een verbod voor een termijn van drie jaar op te leggen. De duur is volgens verzoeker niet redelijk verantwoord, onevenredig of disproportioneel, niet zorgvuldig bepaald en niet afdoende gemotiveerd.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motivering in rechte en in feite is vereist.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt verwezen naar het motief in rechte, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt het inreisverbod opgelegd omdat aan verzoeker het bevel is afgegeven op 16 februari 2021 waarin voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verder zet de gemachtigde uitgebreid uiteen op basis van de elementen die gekend zijn uit het administratief dossier en op basis van wat verzoeker naar aanleiding van zijn hoorrecht heeft verklaard waarom hij van oordeel is dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt in geen geval aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende of draagkrachtig is.

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering, naar het zorgvuldigheidsbeginsel en naar het evenredigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling.

Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

- 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*
- 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.*

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. [...]

De Raad merkt vooreerst op dat blijkens de toepasselijke wetsbepaling de gemachtigde in principe een inreisverbod oplegt indien het gepaard gaat met een bevel waarvoor geen vrijwillige vertrektermijn is toegestaan. Dat is hier het geval en het beroep dat verzoeker heeft ingediend tegen dit bevel zonder vrijwillige vertrektermijn werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 256 553 van 16 juni 2021 zodat dit in principe volstaat voor het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker kan in het kader van het inreisverbod niet op dienstige wijze opnieuw een verweer voeren tegen de redenen waarom geen vrijwillige vertrektermijn werd toegekend bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat de gemachtigde op overtollige wijze die motieven herneemt in het bestreden inreisverbod, doet hieraan geen afbreuk.

Wat betreft de duur van het inreisverbod, moet de gemachtigde blijkens het eerste lid van artikel 74/11, § 1, eerste lid rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De Raad volgt verzoeker daarbij niet dat deze duur niet redelijk verantwoord, onevenredig of disproportioneel, niet zorgvuldig bepaald of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de door hem gepleegde feiten tracht te minimaliseren. De gemachtigde heeft geen "verhaal" opgedist om iets zwaarwichtigs "te insinueren". De formulering die de gemachtigde heeft gebruikt om te wijzen op de door verzoeker gepleegde feiten, nl. poging tot doodslag, slagen en verwondingen, valsheid in geschriften, valse naamdracht, aanranding van eerbaarheid, woonstschennis, bedreigingen, diefstal met geweld of bedreigingen, belaging, wapens, onwettig binnenkomen of verblijf in het rijk, vrijheidsberoving, vindt ook steun in het extract van het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel van 15 januari 2019 dat zich in het administratief dossier bevindt. Daaruit blijkt inderdaad dat verzoeker voor de voormelde zwaarste feiten werd veroordeeld tot 5 jaar gevangenisstraf zoals onder meer voor poging tot doodslag, slagen en verwondingen en aanranding van de eerbaarheid. Dit werd vermeerderd met een jaar gevangenisstraf voor valsheid in geschriften en valse naamdracht en vervolgens nogmaals vermeerderd met drie maanden voor onwettig binnenkomen of illegaal verblijf in het rijk. De feiten zijn dus in globo bijzonder ernstig en talrijk en kunnen niet geminimaliseerd worden tot een "zwaar uit de hand gelopen echtelijke ruzie". Bovendien, wat betreft deze uit de hand gelopen echtelijke ruzie, blijkt uit een administratief verslag van de federale politie dat het administratief dossier bevat dat de politie, gealarmeerd door een angstig kind, net arriveerde op het ogenblik dat verzoeker het slachtoffer was aan het wurgen.

Het feit dat verzoeker een deel van zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de gemachtigde op kennelijk redelijke wijze kon vaststellen dat verzoeker door zijn gedrag een oneerlijke en bedrieglijke ingesteldheid heeft en dat daaruit kan afgeleid worden dat hij een reële en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Verder kan verzoeker ook niet ernstig voorhouden dat aangezien zijn echtelijke ruzie, die was ontaard in een poging tot doodslag, zich afspeelt in de privésfeer, de feiten naar de aard losstaan van een gevaar voor de openbare orde. De term "openbare orde" heeft niet louter betrekking op feiten die zich buiten de privésfeer zouden afspelen. Het Hof van Cassatie stelt immers als volgt: "*de wetgeving die de wezenlijke belangen van de Staat of de gemeenschap betreft of die, in het privaatrecht, de juridische grondslagen vastlegt waarop de economische of morele orde van de samenleving berust, is van openbare orde* (Cass. 10 maart 1994, nr. 9669, Arr. Cass. 1994, 237 en 240)." De daden van verzoeker hebben duidelijk de juridische grondslagen overschreden waarop de morele orde van de samenleving berust en druisen dus in tegen de openbare orde. Zoals supra gesteld, blijkt verzoeker trouwens niet "enkel" voor elementen uit de privésfeer veroordeeld, die in geen geval kunnen worden weggezet als "louter intrafamiliaal", doch ook voor zaken als diefstal met geweld of bedreiging. Verder neemt de Raad ook niet aan dat het feit dat verzoeker het vonnis van de correctionele rechtbank niet heeft aangevochten en aldus heeft aanvaard, en zou schuldbesef en berouw hebben, zou moeten inhouden dat hij geen gevaar voor de openbare orde zou inhouden. In geen geval volgt de Raad verzoeker als zou het motief inzake de openbare orde foutief zijn en de bestreden beslissing niet kunnen schragen. Zoals gesteld, vindt het motief juist steun in de stukken van het administratief dossier. Dit gevaar voor de openbare orde is dan ook een specifieke omstandigheid eigen aan verzoeker zijn geval waarmee de gemachtigde op rechtmatige wijze heeft rekening gehouden voor de duur van drie jaar. Bovendien blijkt uit artikel 74/11, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde in geval van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan opleggen hetgeen hij thans heeft nagelaten door de duur te beperken tot drie jaar.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker inderdaad meerdere malen gedwongen werd gerepatrieerd naar Servië en hij kan gevolgd worden dat door het uitvoeren van een bevel, ook de vorige bevelen

moet geacht worden te zijn uitgevoerd. De Raad stelt evenwel vast dat de gemachtigde zich niet steunt op het niet uitvoeren van bevelen om het grondgebied te verlaten om het inreisverbod te nemen. De beslissing steunt niet op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, doch op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°. Waar verzoeker verder stelt dat het inreisverbod dat hem werd ter kennis gebracht op 23 augustus 2017 is verstreken, kan de Raad volgen. Echter, waar verzoeker voorhoudt dat dit inreisverbod reeds was verstreken op 23 augustus 2020 vooraleer hij midden oktober 2020 terugkwam naar België, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker wel degelijk na zijn repatriëring op 23 augustus 2017 reeds op 31 december 2019 werd aangetroffen in illegaal verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten van die datum, ter kennis heeft gekregen op 1 januari 2020. Het motief dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, vindt dan ook steun in het administratief dossier. Hoe dan ook heeft de gemachtigde voor de duur van het thans bestreden inreisverbod niet gewezen op het niet respecteren van een eerder inreisverbod. Dat motief heeft betrekking op de redenen waarom geen vrijwillige vertrektermijn werd toegestaan, hetgeen thans enkel overtollig wordt gemotiveerd (zie supra).

Tot slot kan verzoeker ook in geen geval gevolgd worden dat de motieven inzake verzoekers gezondheidstoestand en gezinsleven niet pertinent of volkomen irrelevant zouden zijn. Verzoeker gaat daarbij kennelijk voorbij aan het feit dat de gemachtigde volgens artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet moet rekening houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval. Daarbij zijn elementen als het gezinsleven, de gezondheidstoestand en het hoger belang van het kind cruciaal. Het feit dat de gemachtigde motiveert dat er voor verzoeker geen medisch bezwaar is tegen de terugkeer naar Servië, noch dat er zich een gezinsleven tegen verzet, gegevens die verzoeker niet betwist, toont aan dat de gemachtigde ook heeft rekening gehouden met hogere rechtsnormen die zich zouden kunnen verzetten tegen een inreisverbod met een duur van drie jaar, zoals ook beschermd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Het feit dat de gemachtigde in dit kader verkeerdelijk naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verwijst, nu dit artikel enkel betrekking heeft op een beslissing tot verwijdering, doet geen afbreuk aan het feit dat de inhoudelijke elementen die hij in dat kader heeft onderzocht wel pertinent zijn voor het bepalen van de duur van een inreisverbod.

De Raad volgt verzoeker dan ook niet dat de motieven naast de kwestie zouden zijn of foutief, noch is een duur van drie jaar gezien de elementen eigen aan het geval disproportioneel.

De motivering in rechte en in feite is evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing en kan de bestreden beslissing afdoende dragen. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet. Evenmin blijkt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES